

Zágoni Balázs

Karácsonyi

kitérő

Szabó-Nyulász Melinda
illusztrációival

MÓRA

Zágoni Balázs

KARÁCSONYI KITÉRŐ

Zágoni Balázs

Karácsonyi kitérő

Családi kisregény

Szabó-Nyulász Melinda
illusztrációival

Móra Könyvkiadó

Borítóterv, illusztrációk:
Szabó-Nyulász Melinda

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos.

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti
webáruházunkban:
www.mora.hu

© Zágoni Balázs, 2021
© Szabó-Nyulász Melinda, 2021
© Móra Könyvkiadó, 2021

A kalendárium

Pontosan négy hét volt karácsonyig. Emma kivette a fiókjából a füzetet, mely alatt a titkos naplóját tartotta, előhúzta a vonalzóját meg a színes irónokat, és huszonnyolc négyzetet rajzolt: négy sorban egymás alá hetet.

– Ez lesz az adventi kalendáriumom! – mondta félhangosan.

– A micsodád? – kérdezte Bence, aki a kisasztalnál rajzolt, és a kérdés után kidugta a nyelvét. Így szokta, amikor nagyon figyel. Éppen egy sugárhajtású repülő első hajtóművét rajzolta a négyből, és a kör még elég nehezen ment neki.

– Az adventi naptáram. Mindjárt zsebeket is készítek mindegyik naphoz. De a zsebekben nem meglepik lesznek, hanem feladatok! Idén minden nagyon jól sikerül majd, meglátod, Bence!

Emma a rostirón másik végét a felső ajkára tette, és addig nyomta felfelé, amíg a szája össze nem ért az orrával. Az asztalon álló kis tükrébe nézett, és grimaszkodott.

- Ez lesz az adventi kalendáriumom!
- A kicsodád? - kérdezte Bence, aki a kisasztalnál rajzolt.

– Akár egy rénszarvas is lehetnék... Vagy maga a Grincs!

Bencére pillantott, de az öccse anyyira összpontosított, hogy még a Grincs említésére sem nézett fel.

„Tavaly mindannyian Grincsek lettünk” – gondolta Emma, és eszébe jutott az előző karácsony. A huszonharmadiki hajrá meg a kapkodás, amibe mind belefáradtak. Aztán az éjszakai veszekedés Anya és Apa között. Azt hitték, hogy ő és Bence már mélyen alusznak, és nem hallják. De hallották. Nem értették, hogy min vesztek össze, de azt igen, hogy valami baj van. Aztán a másnapi fáradtság és rosszkedv... Az egész család igyekezett úgy tenni, mintha minden rendben lenne, de ott lebegett felettük az előző éjszaka emléke.

– No, de idén minden másként lesz! – határozta el Emma. – Minden feladathoz készíték egy kis rajtot, amit kivágok, és becsúsztatok majd a kalendárium zsebeibe. Nemcsak saját magamnak, hanem Bencének, Lilinek, sőt Anyának meg Apának is írok feladatokat! És mindenkit emlékeztetni fogok időben. És idén nagyon sokat fogok segíteni Anyának a sütésben-főzésben. Fel fogjuk díszíteni gyönyörűen a lakást, az udvarra karácsonyi fényeket szerelünk, és elmegyünk kántálni Nóriékhoz is. Ez egy gyönyörű karácsony lesz!

Körülbelül ugyanekkor Anya fejében is hasonló gondolatok keringtek:

– Idén sokkal hamarabb nekifogok a takarításnak. Az ajándékok beszerzéséről nem is beszélve! A sütés-főzésre legalább három napot szánok. És azt szeretném, ha huszonharmadikán már be lenne csomagolva minden ajándék, meg lenne sütvé minden finomság, és végre Pirihez, a fodrászhoz is eljutnék! Huszonnegyedikére pedig tényleg ne maradjon más, csak a közös fadísztítés, éneklés, megcsendesedés! No meg a kántálás! Főleg Nóriéknál, akik tavaly úgy megleptek szenteste, vagyis már délután, hogy majd elsüllyedtem szégyenemben. Fél hatkor beállítottak, gyönyörűen felöltözve, rendbe rakott frizurával, megkántáltak, még ajándékokat is hoztak. Miközben én még foltos konyhakötényben, kócos hajjal, nyakig az islersütésben meg a töltött káposztában...

Oda is égettem egy tepsi islert, és ahogy elmentek, elbőgtem magam: mi soha nem vagyunk képesek elkészülni időben! Fut az egész ház, úgy nézünk ki, mint valami elszalasztottak, és ezt most már Nóriék is tudják. De hát egyszerűen képtelenség mindennel időre meglenni, Apára nem lehet számítani, mert vagy nincs itthon, vagy ha igen, akkor nagyon fáradt, és muszáj kicsit ledőlnie, amiből aztán hatalmas alvás lesz. Bence még túl kicsi, Lili meg túl

kamasz, bármire kérem, rögtön kiabálás és ajtócsapkodás lesz belőle. Emma szívesen segít, de még csak tízéves, és ha azt mondom, hogy töröljön port, félóra múlva is ott énekel még a könyvespolc előtt, és táncol a portörklővel...

No, de se baj, idén minden időben elkészül. Lehet, hogy karácsonyi naptárat kéne vezetnem? Talán.

Lili épp egy videót nézett a telefonján, amit megszakított egy karácsonyi akciós reklám. Így aztán neki is eszébe jutott, ami négy hét múlva mindenképp bekövetkezik. Amennyire várta kisgyerekként az anygalt, majd élvezte nagyobb gyerekként, hogy ő is anygalkodhat Emmának és Kisbencének, annyira elege van most az egészből.

– Legszívesebben beülnék Rebivel és Annával a kedvenc kávézónkba, és végigdumálnám velük az egész karácsonyt. Persze erről szó sem lehet. Anya és Apa egyből kiborulna: hát már azt is elfelejtetted, Lili, hogy a karácsony családi ünnep? Talán még egy prédikációt is meg kellene hallgatnom a szent családról... Vajon Anya idén is tiszta ideg lesz? És a karácsony előtti napokon engem fog piszkálni reggeltől estig? Mintha mindig magamtól rá kéne jönnöm, hogy milyen házimunkát talált ki nekem, és ha nem hallom egyből, amikor a konyhából kiabál, mert ze-

nét merészelek hallgatni, akkor fél perc múlva már csípőre tett kézzel rikácsol az ágyam mellett. Újabb fél perc múlva meg ott van Apa is, és ő is ugyanazt fújja. De csak azért, mert Anya kiabálásától nem tud nyugodtan pihenni.

Apának nem volt adventi kalendáriuma, viszont volt határidőnaplója. A telefonjába is írhatta volna a feladatait, de ő jobban szerette a régimódi, bőrkötésű könyvecskét, amit minden évben Anya angyala hozott neki. Most ezt lapozgatta.

– Idén már huszadikán leállok. Nem vállalok több tervezést és kiszállítást, inkább itthon segíték. Nem akarom, hogy Juli megint kiboruljon, hogy még huszonnegyedikén éjjel is takarítsunk, folyjon a sütés-főzés, csomagolás, és hogy ne jöhessen az angyal szenteste, mert még nem vagyunk készen semmivel. A karácsony ünnep. Az egész családnak meg kell pihennie!

Bence nem tudta, hogy hány nap van karácsonyig. A naptárat sem ismerte. De azt tudta, hogy közeledik Jézus születésnapja, és ezzel együtt az angyaljárás. Ő épp most írt levelet az angyalnak, pontosabban rajzolt, mert leírni még csak a saját nevét tudta, azt is csupa nagybetűvel, és nem mindig találta el a pontos

sorrendet. A levélben egy sugárhajtású repülőt kért, és mellé négy kis dobozt rajzolt, szépen becsomagolva, a sor végére meg egy nagy szívet biggyesztett, két ölelő karral.

– Mi van a négy dobozban? – állt meg Emma kíváncsian a háta mögött. – Amit majd nekünk hoz az angyal?

Bence hátrafordult, és megütközve meredt Emmára.

– Dehogy! Azokat ti megrajzoltátok! Én a repülőn kívül négy olyan ajándékot kértem az angyaltól, amelyek igazi meglepetések. Még én sem tudom, hogy mik lesznek, de ha megkapom, nagyon fogok örülni nekik.

– És az a szív?

– Az azért van, hogy idén ne veszekedjünk.

Emma elégedettem borzolta össze Bence haját, aztán fogta a kalendáriumot, és kiment Anyához.

– Anya, mondd csak: mikor kell nekiállnod a sütésnek-főzésnek, ahhoz, hogy mindenre legyen idő? Ha én is segítek!

Anyának felcsillant a szeme. Maga mellé ültette a konyhaasztalhoz Emmát, és együtt kezdték tervezni a karácsonyi tennivalókat.